

Ved »Erhvervsøjemed for Udøveren« tænkes paa, at der tilfalder Oplæseren en Indtægt for selve Oplæsningen, Præstationen, men ikke paa de Tilfælde, hvor der kun ydes ham Dækning for positive Udlæg som Rejseudgifter og lignende.

M.

Forslag:

§ 14, Litra h. affattes saaledes:

»Udførelse, der ikke har Karakteren af dramatisk Forestilling, af tidligere udgivne musikalske Kompositioner, herunder Danse og Sange,

1. naar Udførelsen sker som Led i en Undervisning,
2. naar Udførelsen sker ved Folkemøder, Folkefester, Sang- eller Musikstævner og endvidere ved Lejligheder, hvor Tilhørerne har Adgang uden Betaling, alt under Forudsætning af, at Udførelsen ikke foranstaltes i Erhvervsøjemed,
3. naar Indtægten udelukkende er bestemt til godtgørende Øjemed, og de medvirkende ikke oppebærer noget Vederlag for deres Virksomhed.

Motiver:

De i Loven af 1912 § 14, Litra g. og h. indeholdte Regler er foreslaaede sammenarbejdede til een Bestemmelse, idet det maa anses for en væsentlig Fordel, at alle Reglerne angaaende de Betingelser, paa hvilke Udførelse af musikalske Kompositioner kan finde Sted, er samlet under eet. Medens de i § 14 h. hidtil indeholdte Regler er foreslaaet ført uforandret over i den nye § 14 h., er de i § 14 g. i Loven af 1912 fastsatte Regler foreslaaet ændrede. Efter den hidtidige § 14 g. er enhver Udførelse, som ikke har Karakter af dramatisk Forestilling, frit tilladt af: 1) tidligere udgivne Danse, 2) enkelte mindre Stykker uddragne af tidligere udgivne større musikalske Kompositioner, 3) tidligere udgivne Sange, forsaavidt der er hengaaet mindst 2 Aar fra Udløbet af det Aar, i hvilket Sangene første Gang er udgivne. Alle disse Begrænsninger i Komponistens Raadighed over sit Værk, og ganske særlig Begrænsningerne 1. og 3., betyder en overordentlig Forringelse af Komponisternes forfatterretlige Stilling i Forhold til de øvrige Skabere af Aandsværker, en Forringelse, for hvilken der ingen virkelig Motivering foreligger, og som volder internationale Vanskeligheder og Trusler om Udelukkelse af dansk Musik i Udlandet. Fra Komponisternes Side er Kravet om en Ændring af de paagældende Regler Gang paa Gang blevet rejst, og hertil kommer, at disse Regler, hvortil der ikke findes noget Sidestykke i Lovgivningerne i nogen af de til Bernerunionen hørende Lande, formentlig maa siges at være stridende mod Bernerkonventionens bærende Princip, hvorfor en Ændring allerede af denne Grund er nødvendig, i hvert Fald i høj Grad ønskelig. Til Undervisningsministeriet er der i Tidens Løb fra autoritativ international Side Gang paa Gang rejst Henvendelse angaaende den danske Lovs formentlige Uoverensstemmelse med Bernerkonventionen paa dette Punkt, saaledes fra Association littéraire et artistique international's Kongresser i København 1909 og i Kairo 1929, fra Kongressen af Institutioner til Udnyttelse af de musikalske Forfatterrettigheder i Berlin i 1922, fra en lignende Kongres i Amsterdam 1925 og fra en Kongres af Komponister og Musikforlæggere i Budapest 1928, sidstnævnte Henvendelse var støttet af Folkeforbundets Institut international de Coopération intellectuelle. I Skrivelse af 25. Marts 1930 har den franske Gesandt i København derhos efter sin Regerings Ordre henledt den danske Regerings Opmærksomhed paa Kongresbeslutningerne af 1928 og 1929 og forespurgt, hvilke Ændringer i den danske